EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 26.7.2013
COM(2013) 554 final

2013/0268 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o spremembi Uredbe (EU) št. 1215/2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

1.1. Splošno ozadje

Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (v nadaljnjem besedilu: uredba Bruselj I) določa pravila, ki opredeljujejo mednarodno pristojnost sodišč držav članic, in pravila, ki preprečujejo vzporedne postopke pred sodišči različnih držav članic. Določa tudi pravila za priznavanje in izvrševanje sodnih odločb nacionalnih sodišč v drugih državah članicah. Med drugim zajema pravde na področju pravic intelektualne lastnine, vključno s patenti. 12. decembra 2012 je bila sprejeta Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah[1] (v nadaljnjem besedilu: Bruselj I) (prenovitev), ki prenavlja Uredbo (ES) št. 44/2001. Uredba (EU) št. 1215/2012 se bo začela uporabljati 10. januarja 2015.

Decembra 2012 je bil dosežen sporazum o tako imenovanem „patentnem svežnju“ – zakonski pobudi, sestavljeni iz dveh uredb[2] („enotni uredbi o patentih”) in mednarodnega sporazuma („Sporazum o Enotnem sodišču za patente” ali „Sporazum o ESP”), ki je podlaga za uvedbo enotnega patentnega varstva v Evropski uniji.

Enotni uredbi o patentih sta bili sprejeti v okrepljenem sodelovanju 25 držav članic (vse države članice, razen Italije in Španije). Sporazum o Enotnem sodišču za patente je 19. februarja 2013 podpisala večina držav članic. Ko se bosta uredbi začeli uporabljati, bo mogoče pridobiti evropski patent z enotnim učinkom – pravni naslov, ki zagotavlja enotno varstvo izuma v 25 državah članicah – na enem mestu, kar bo zagotovilo stroškovno prednost in zmanjšalo upravno obremenitev.

Člen 89(1) Sporazuma o Enotnem sodišču za patente določa, da Sporazum ne more začeti veljati pred začetkom veljavnosti sprememb uredbe Bruselj I (prenovitev), ki ureja razmerje med obema pravnima aktoma. Cilj teh sprememb je dvojen. Prvi cilj je zagotoviti skladnost Sporazuma o Enotnem sodišču za patente in uredbe Bruselj I (prenovitev), drugi pa obravnava posebno vprašanje pravil o pristojnosti v zvezi s toženci v državah, ki niso članice Evropske unije.

15. oktobra 2012 so tri države članice pogodbenice Pogodbe z dne 31. marca 1965 o ustanovitvi in statutu Sodišča Beneluksa podpisale protokol o spremembi navedene pogodbe. Sodišče Beneluksa je sodišče, skupno Belgiji, Luksemburgu in Nizozemski, ki ima nalogo zagotavljati enotno uporabo pravil držav članic Beneluksa o različnih zadevah, kot je intelektualna lastnina (zlasti nekatere vrste pravic, ki se nanašajo na blagovne znamke, modele in vzorce). Do sedaj je naloga Sodišča Beneluksa pretežno predhodno odločanje o razlagi teh pravil. Protokol iz leta 2012 pa daje možnost, da se pristojnosti Sodišča Beneluksa razširijo tako, da vključujejo pristojnosti v posebnih zadevah, ki sodijo na področje uporabe uredbe Bruselj I. Ta možnost se lahko izvrši z revizijo ločenih sporazumov med državami članicami Beneluksa o posebnih zadevah, ki bo učinkovito prenesla pristojnost z nacionalnih sodišč na Sodišče Beneluksa. Zato protokol k Beneluški pogodbi podobno kot Sporazum o

---

1 UL L 351, 20. 12. 2012, str. 1.

2 Uredba (EU) št. 1257/2012 Evropskega parlamenta in Sveta o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju uvedbe enotnega patentnega varstva, UL L X; Uredba Sveta (EU) št. 1260/202 o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju uvedbe enotnega patentnega varstva v zvezi z veljavno ureditvijo prevajanja, UL L.

Enotnem sodišču za patente zahteva spremembo uredbe Bruselj I (prenovitev), da se zagotovi skladnost med revidirano Pogodbo in uredbo Bruselj I (prenovitev) ter da se obravnava pomanjkanje pravil o pristojnosti v zvezi s toženci v državah, ki niso članice Evropske unije.

1.2. Razlogi za predlog in njegovi cilji

Cilj tega predloga je, da se omogoči uveljavitev Sporazuma o Enotnem sodišču za patente. Člen 89(1) Sporazuma o Enotnem sodišču za patente določa, da je uveljavitev Sporazuma odvisna od spremembe Uredbe (ES) št. 1215/2012. Poleg tega je namen predloga zagotoviti skladnost Sporazuma z uredbo Bruselj I in protokolom k Beneluški pogodbi iz leta 1965.

Enotno sodišče za patente bo sodišče, skupno nekaterim državam članicam in za katerega bodo v skladu s pravom Unije veljale enake obveznosti kot za katero koli nacionalno sodišče. Enotno sodišče za patente bo imelo izključno pristojnost in bo tako nadomestilo nacionalna sodišča za zadeve, ki jih ureja Sporazum o Enotnem sodišču za patente. Sporazum o Enotnem sodišču za patente ureja notranjo razdelitev pristojnosti med različnimi oddelki Enotnega sodišča za patente in izvrševanje sodnih odločb Enotnega sodišča za patente v državah članicah pogodbenicah. Tudi Sodišče Beneluksa je sodišče, skupno nekaterim državam članicam, ki bo imelo pristojnost v zadevah, ki jih določijo zadevne države članice pogodbenice.

Da se zagotovi kombinirana in skladna uporaba zgoraj navedenega sporazuma, protokola in uredbe Bruselj I (prenovitev), mora uredba Bruselj I (prenovitev) obravnavati naslednja vprašanja:

1. v besedilu uredbe mora pojasniti, da sta Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa „sodišči“ v smislu uredbe Bruselj I;
2. pojasniti delovanje pravil o pristojnosti za Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa, kar zadeva tožence s stalnim prebivališčem v državah članicah. Določiti enotna pravila za mednarodno pristojnost v zvezi s toženci iz tretjih držav v postopkih zoper take tožence na Enotnem sodišču za patente in Sodišču Beneluksa v primerih, ko uredba Bruselj I sama ne predpisuje takih pravil, ampak se sklicuje na nacionalno pravo;
3. opredeliti uporabo pravil o litispendenci in sorodnih pravdah za Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa na eni strani in za nacionalna sodišča držav članic, ki niso pogodbenice ustreznih mednarodnih sporazumov, na drugi strani. Opredeliti tudi delovanje teh pravil v prehodnem obdobju iz člena 83(1) Sporazuma o Enotnem sodišču za patente; in
4. pojasniti delovanje pravil o priznavanju in izvrševanju v odnosih med državami članicami, ki so pogodbenice ustreznih mednarodnih sporazumov, in državami članicami, ki niso pogodbenice takih sporazumov.

Vprašanja, ki jih je treba obravnavati, so podrobneje pojasnjena v točki 3 spodaj („Pravni elementi predloga“).

2. REZULTATI POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

Pred sprejetjem patentnega svežnja so potekala obširna posvetovanja. V njihovem okviru je bila izkazana splošna podpora oblikovanju enotnega patenta in tudi vzpostavitvi enotne ureditve glede pristojnosti. Ta predlog omogoča uveljavitev Sporazuma o Enotnem sodišču za

patente, kakor je predvideno v členu 89(1) Sporazuma. Ker protokol o spremembi Pogodbe o sodišču Beneluksa iz leta 1965 izpostavlja enaka vprašanja kot Sporazum o Enotnem sodišču za patente, bi bilo treba spremembe izvesti istočasno. Kar zadeva pravila o pristojnosti v zvezi s toženci iz tretjih držav, je bila ta zadeva obširno obravnavana v oceni učinka Komisije, ki spremlja zakonodajni predlog o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (v nadaljnjem besedilu: Bruselj I)[3]. Ta ocena je zadevala uskladitev pristojnosti v zvezi s toženci iz tretjih držav na splošno. Ugotovitve navedene ocene pa so še bolj pomembne za omejeno uskladitev, predvideno v tem predlogu.

3. PRAVNI ELEMENTI PREDLOGA

Predlagane so naslednje spremembe uredbe Bruselj I (prenovitev):

- določb, ki obravnavajo razmerje med Sporazumom o Enotnem sodišču za patente in protokolom k Beneluški pogodbi iz leta 1965 na eni strani ter uredbo Bruselj I na drugi;
- določb, ki dopolnjujejo enotna pravila o pristojnosti v zvezi s toženci iz tretjih držav v civilnih in gospodarskih sporih pred Enotnim sodiščem za patente in Sodiščem Beneluksa v zadevah, ki so zajete v Sporazumu o Enotnem sodišču za patente ali protokolu k Beneluški pogodbi iz leta 1965.

Te spremembe so združene v štirih novih določbah, in sicer v členih 71a do 71d uredbe Bruselj I.

3.1. Izrecna vključitev Enotnega sodišča za patente in Sodišča Beneluksa kot „sodišč“ v smislu uredbe Bruselj I (prenovitev)

Zaradi notranje delitve pristojnosti v okviru Enotnega sodišča za patente lahko toženca obravnava oddelek, ki se ne nahaja v državi članici sodišča, kar določajo pravila uredbe Bruselj I. Na primer nizozemski toženec pričakuje, da mu bo toženo v kraju njegovega stalnega prebivališča na podlagi člena 4(1) uredbe Bruselj I (prenovitev), vendar se lahko obravnava na pristojnem osrednjem, regionalnem ali lokalnem oddelku, ki je lahko v Franciji, Nemčiji ali v Združenem kraljestvu (ali v kateri koli drugi državi članici, odvisno od tega, kje bodo ustanovljeni regionalni ali lokalni oddelki). To je pomembno tudi, ko ima toženec stalno prebivališče ali običajno prebivališče v državi članici, ki ni pogodbenica Sporazuma o Enotnem sodišču za patente (npr. imetnik licence s stalnim prebivališčem v Španiji mora na podlagi licenčne pogodbe izpolniti obveznost na Nizozemskem; postopek se sproži pred nemškim osrednjim oddelkom in ne na Nizozemskem kot kraju izpolnitve obveznosti). Enako lahko toženca iz države članice, ki ni pogodbenica, zaradi prenosa pristojnosti na Sodišče Beneluksa obravnava sodišče, ki ni v državi članici sodišča, kar določajo pravila uredbe Bruselj I. Člen 71 uredbe Bruselj I dovoljuje konvencije na posebnih pravnih področjih, ki že obstajajo, ne dovoljuje pa nobenih novih takšnih konvencij. Zato je treba razjasniti, da je treba Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa šteti za sodišči države članice v smislu uredbe Bruselj I in tako zagotoviti, da se uredba za ti sodišči uporablja v celoti.

Uredba Bruselj I (prenovitev) ne opredeljuje izraza „sodišče“. V členu 3 se omejuje in za namene izvajanja uredbe Bruselj I v pojem „sodišča“ vključuje nekatere posebne organe. Vendar pa uvodna izjava 11 pojasnjuje, da je izraz „sodišče“ treba razumeti, kot da vključuje sodišča, ki so skupna več državam članicam. Uvodna izjava 11 se izrecno sklicuje na Sodišče Beneluksa, kadar izvaja svojo pristojnost v zadevah, ki spadajo v področje uporabe uredbe

[3] SEC(2010) 1547 final z dne 14.12.2010.

Bruselj I. Uvodna izjava 11 pojasnjuje, da bi se morale sodne odločbe takšnih sodišč priznavati in izvrševati v skladu z uredbo Bruselj I. Vendar uvodna izjava ni zavezujoča in ne more z zadostno stopnjo pravne varnosti zagotoviti skladnosti ustreznih mednarodnih sporazumov z uredbo Bruselj I (prenovitev), zlasti s členom 71 uredbe. Zato je potrebna posebna zakonodajna sprememba. Ta sprememba upošteva pristop, uporabljen za madžarske notarje in švedsko službo za izterjavo iz člena 3 uredbe. V pojem „sodišča“ uredbe izrecno vključuje Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa. Zaradi lažje berljivosti so vse potrebne spremembe v zvezi z Enotnim sodiščem za patente in Sodiščem Beneluksa združene v štiri nove določbe (novi členi 71a do 71d).

S pojasnitvijo, da je treba Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa šteti za „sodišča“ v smislu uredbe Bruselj I (prenovitev), bo zagotovljeno, da bo mednarodno pristojnost teh sodišč določala uredba Bruselj I. Zagotovljeno bo zlasti, da se toženci, ki bi pričakovali, da bodo toženi v določeni državi članici na podlagi pravil uredbe Bruselj I, lahko obravnavajo na oddelku Enotnega sodišča za patente ali Sodišča Beneluksa, ki je v državi članici, ki ni država članica, v kateri so nacionalna sodišča, določena na podlagi uredbe Bruselj I. Pravna varnost in predvidljivost za tožence zahtevata, da je ta sprememba krajevne pristojnosti v besedilu uredbe Bruselj I jasno določena.

3.2. Delovanje pravil o pristojnosti v zvezi z Enotnim sodiščem za patente in Sodiščem Beneluksa na eni strani in sodišči držav članic, ki niso pogodbenice Sporazuma o Enotnem sodišču za patente ali protokola k Beneluški pogodbi iz leta 1965, na drugi

Za doseganje popolne preglednosti kombinirane in skladne uporabe ustreznih mednarodnih sporazumov in uredbe Bruselj I (prenovitev) mora uredba Bruselj I predpisati, kako se pravila o pristojnosti iz uredbe Bruselj I (prenovitev) uporabljajo za Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa, tako kot člen 71 uredbe Bruselj I (prenovitev) to predpisuje za druge mednarodne konvencije na posebnih pravnih področjih. Podobna pojasnila so navedena na primer tudi v členih 64 in 67 Luganske konvencije iz leta 2007 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah.

Novo pravilo v prvem odstavku člena 71b tako predpisuje, da bosta Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa pristojna vedno, ko bi bilo na podlagi pravil uredbe Bruselj I pristojno nacionalno sodišče ene od ustreznih držav članic pogodbenic. Nasprotno pa Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa nista pristojna, ko na podlagi uredbe Bruselj I ni pristojno nobeno nacionalno sodišče države članice pogodbenice (na primer ko so na podlagi uredbe Bruselj I pristojna sodišča države članice, ki ni pogodbenica).

3.3. Dokončno oblikovanje pravil o pristojnosti v zvezi s toženci iz tretjih držav

Člen 31 Sporazuma o Enotnem sodišču za patente določa, da se mednarodna sodna pristojnost Enotnega sodišča za patente določi v skladu z Uredbo (EU) št. 1215/2012 ali, kadar je primerno, na podlagi Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (Luganska konvencija). Kadar pa uredba Bruselj I (prenovitev) in Luganska konvencija iz leta 2007 določata pristojnost na podlagi nacionalnega prava (glej člen 6 navedene uredbe in člen 4 Luganske konvencije), ni določeno, katera pravila naj se uporabljajo pri določanju pristojnosti sodišč, ki so skupna več državam članicam, kot sta Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa. Poleg tega bi sklicevanje na eno ali drugo nacionalno pravo za več oddelkov Enotnega sodišče za patente povzročilo neenak dostop do pravnega varstva v enotnem sodnem sistemu, ki ga ni mogoče utemeljiti z nobenim objektivnim razlogom.

Podoben problem obravnavata tudi obstoječa uredba o blagovni znamki (Uredba sveta (ES) št. 207/2009 o blagovni znamki Skupnosti) in uredba o modelih (Uredba Sveta (ES) št. 6/2002 o modelih Skupnosti), ki vsebujeta celovit sklop enotnih pravil o pristojnosti v zvezi s toženci iz tretjih držav.

Zato je treba dokončno oblikovati pravila o pristojnosti iz uredbe Bruselj I (prenovitev) za zadeve, ki spadajo v pristojnost Enotnega sodišče za patente in Sodišča Beneluksa, kar zadeva tožence s stalnim prebivališčem v državah, ki niso članice Evropske unije. Enotna pravila o pristojnosti že obstajajo v nekaterih primerih (kot je izključna pristojnost glede registracije in veljavnosti patentov, sporazumi o izbiri sodišča), v drugih pa ne (kot so postopki v zvezi s kršitvijo patentov, licenčni sporazumi, če ni izbire sodišča).

Novi predlog v odstavku 2 člena 71b zato razširja pravila uredbe o pristojnosti na spore, ki vključujejo tožence iz tretjih držav s stalnim prebivališčem v tretjih državah. Poleg tega je zagotovljena pristojnost Enotnega sodišče za patente in Sodišča Beneluksa za izdajanje začasnih ukrepov, vključno z ukrepi zavarovanja, tudi v primeru, ko so za odločanje o glavni stvari pristojna sodišča tretjih držav. Ta razširitev se bo uporabljala brez poseganja v Sporazum med Evropsko skupnostjo in Kraljevino Dansko o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah iz leta 2005, ki že ureja položaj danskih tožencev, in v Lugansko konvencijo o isti zadevi iz leta 2007, ki že ureja položaj švicarskih, norveških in islandskih tožencev.

Zaradi te razširitve bo dostop do Enotnega sodišča za patente in Sodišča Beneluksa zagotovljen v primerih, ko toženec nima stalnega prebivališča v državi članici EU, in sicer na isti način, kot je dostop zagotovljen v primerih, ko ima toženec stalno prebivališče v državi članici EU. Poleg tega je tak dostop zagotovljen neodvisno od tega, katera stopnja ali oddelek Enotnega sodišča za patente vodi postopek.

Poleg tega novi predlog v odstavku 3 člena 71b vzpostavlja še eno navezno okoliščino za spore, ki vključujejo tožence s stalnim prebivališčem zunaj EU. Predlog določa možnost vložitve tožbe zoper toženca, ki ima stalno prebivališče ali sedež zunaj EU, na kraju, kjer se nahaja premično premoženje v njegovi lasti, če njegova vrednost ni neznatna v primerjavi z vrednostjo zahtevka in če je spor v zadostni meri povezan z državo članico sodišča, ki vodi postopek. Navezna okoliščina kraja, kjer se nahaja premoženje toženca, je protiutež nenavzočnosti toženca v Uniji. Takšno pravilo trenutno velja v precejšnjem številu držav članic, njegova prednost pa je zagotavljanje možnosti izvršitve sodne odločbe v državi, v kateri je bila izdana. Je pravilo, ki bolj ustreza splošni filozofiji uredbe Bruselj I (prenovitev) kot druga pravila subsidiarne pristojnosti, kot so pravila iz zgoraj navedene uredbe o blagovni znamki in uredbe o modelih, ki omogočajo začetek postopkov zoper tožence iz tretjih držav zlasti pred sodišči države članice, v kateri ima tožnik stalno prebivališče (*forum actoris*). Navezna okoliščina na podlagi premoženja lahko zagotovi pristojnost Enotnega sodišča za patente in Sodišče Beneluksa v primerih, ko razširjena pravila uredbe o pristojnosti ne predvidevajo pristojnosti ali kadar je taka pristojnost morda primerna. Na primer glede Enotnega sodišča za patente bi pristojnost na podlagi premoženja zagotovila, da bi bilo Sodišče pristojno v zvezi s turškim tožencem, ki krši evropski patent, ki zajema več držav članic in Turčijo.

3.4. Delovanje pravil o litispendenci in sorodnih pravdah za Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa na eni strani in za sodišča držav članic, ki niso pogodbenice Sporazuma o Enotnem sodišču za patente ali protokola k Beneluški pogodbi iz leta 1965, na drugi

Poleg tega novo pravilo v členu 71c določa, da se pravila uredbe Bruselj I (prenovitev) o litispendenci in sorodnih pravdah uporabljajo med Enotnim sodiščem za patente ali Sodiščem Beneluksa na eni strani in sodišči držav članic, ki niso pogodbenice, na drugi. Navedeni člen tudi predpisuje, da se pravila uredbe Bruselj I (prenovitev) uporabljajo, če se v prehodnem obdobju iz člena 83(1) Sporazuma o Enotnem sodišču za patente sproži postopek pred Enotnim sodiščem za patente na eni strani in pred nacionalnimi sodišči držav članic pogodbenic navedenega sporazuma na drugi.

3.5. Delovanje pravil o priznavanju in izvrševanju v odnosih med državami članicami, ki so ratificirale Sporazum o Enotnem sodišču za patente, in državami članicami, ki ga niso

Za doseganje popolne preglednosti kombinirane in skladne uporabe ustreznih mednarodnih sporazumov in uredbe Bruselj I (prenovitev) mora uredba Bruselj I predpisati, kako se pravila o priznavanju in izvrševanju iz uredbe Bruselj I (prenovitev) uporabljajo za odnose med državami članicami, ki so pogodbenice ustreznih mednarodnih sporazumov, in državami članicami, ki niso pogodbenice takih sporazumov. Podobne določbe vsebujejo člen 71 uredbe Bruselj I (prenovitev) glede drugih mednarodnih konvencij na posebnih pravnih področjih ter člena 64 in 67 Luganske konvencije iz leta 2007 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah.

Novi člen 71d ureja priznavanje in izvrševanje sodnih odločb Enotnega sodišča za patente in Sodišča Beneluksa v državah članicah, ki niso pogodbenice ustreznih mednarodnih sporazumov, ter priznavanje in izvrševanje sodnih odločb, izdanih v državah članicah, ki niso pogodbenice takih sporazumov v zadevah, ki jih taki sporazumi urejajo in ki morajo biti priznane in izvršene v državah članicah pogodbenicah mednarodnih sporazumov.

2013/0268 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o spremembi Uredbe (EU) št. 1215/2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije, zlasti člena 67(4) ter točk (a), (c) in (e) člena 81(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[4],

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) 19. februarja 2013 so nekatere države članice podpisale Sporazum o Enotnem sodišču za patente. Ta sporazum določa, da ne začne veljati pred prvim dnem četrtega meseca po začetku veljavnosti sprememb Uredbe (EU) št. 1215/2012, ki se nanašajo na ta sporazum.

(2) 15. oktobra 2012 so tri države članice pogodbenice Pogodbe z dne 31. marca 1965 o ustanovitvi in statutu Sodišča Beneluksa podpisale protokol o spremembi Pogodbe in tako ustvarile možnost, da Sodišče Beneluksa dobi nekatere pristojnosti v posebnih zadevah, ki sodijo na področje uporabe Uredbe (EU) št. 1215/2012.

(3) Treba je urediti razmerje med zgoraj navedenimi mednarodnimi sporazumi in Uredbo (EU) št. 1215/2012.

(4) Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa bi bilo treba šteti za sodišči v smislu te uredbe, da se zagotovita pravna varnost in predvidljivost za tožence, ki so lahko obravnavani na teh sodiščih v državi članici, ki ni država članica iz pravil te uredbe.

(5) Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa bi morala biti sposobna izvajati pristojnost glede tožencev, ki nimajo stalnega prebivališča v državi članici. Pri zadevah, za katere sta pristojna Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa, bi se zato pravila te uredbe morala uporabljati za tožence s stalnim prebivališčem v državah, ki niso članice Evropske unije. Veljavna pravila o pristojnosti zagotavljajo tesno povezavo med postopki, za katere velja ta uredba, in ozemljem držav članic, ki opravičuje njihovo razširitev na tožence, kjer koli imajo stalno prebivališče. Poleg tega bi bilo treba v tej uredbi opredeliti, v kakšnem primeru lahko Enotno sodišče za patente in Sodišče Beneluksa uveljavljata subsidiarno pristojnost.

(6) Pravila te uredbe o litispendenci in sorodnih pravdah, katerih cilj je preprečiti vzporedne postopke in nezdružljive sodne odločbe, bi bilo treba uporabljati, kadar se

[4] UL C , , str. .

sprožijo postopki pred sodišči držav članic, v katerih se uporabljajo zgoraj navedeni mednarodni sporazumi, in pred sodišči držav članic, v katerih se taki sporazumi ne uporabljajo.

(7) Pravila te uredbe o litispendenci in sorodnih pravdah bi bilo treba uporabljati enako, če se v prehodnem obdobju iz člena 83(1) Sporazuma o Enotnem sodišču za patente pred Enotnim sodiščem za patente na eni strani in pred nacionalnim sodiščem države članice pogodbenice Sporazuma o Enotnem sodišču za patente na drugi sproži postopek glede določenih vrst sporov, ki se nanašajo na evropske patente, kot je opredeljeno v navedeni določbi.

(8) Sodne odločbe Enotnega sodišča za patente ali Sodišča Beneluksa bi morale biti priznane in izvršene v državah članicah, ki niso pogodbenice ustreznih mednarodnih sporazumov v skladu s to uredbo.

(9) Sodne odločbe sodišč držav članic, ki niso pogodbenice ustreznih mednarodnih sporazumov, bi morale biti še naprej priznane in izvršene v drugih državah članicah v skladu s to uredbo.

(10) To uredbo bi bilo treba začeti uporabljati hkrati z Uredbo (EU) št. 1215/2012, da se omogočita ustrezen začetek veljavnosti Sporazuma o Enotnem sodišču za patente in učinkovit prenos pristojnosti na Sodišče Beneluksa.

(11) Uredbo (EU) št. 1215/2012 bi bilo treba zato ustrezno spremeniti –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

(1) V Uredbi (EU) št. 1215/2012 se na koncu uvodne izjave 14 doda naslednji stavek:

„Enotna pravila o pristojnosti bi se morala uporabljati ne glede na stalno prebivališče toženca, kadar sodišča, ki so skupna več državam članicam, izvajajo svojo pristojnost v zadevah, ki spadajo v področje uporabe te uredbe.“

(2) V Uredbo (EU) št. 1215/2012 se vstavijo členi 71a, 71b, 71c in 71d:

„Člen 71a

1. Za namene te uredbe je sodišče, ki je skupno več državam članicam (v nadaljnjem besedilu: skupno sodišče), sodišče države članice, ki na podlagi sporazuma o svoji ustanovitvi izvaja pristojnost v civilnih in gospodarskih zadevah v smislu te uredbe.

2. Za namene te uredbe sta obe naslednji sodišči skupni sodišči:

(a) Enotno sodišče za patente, ustanovljeno 19. februarja 2013 s Sporazumom o Enotnem sodišču za patente (v nadaljnjem besedilu: Sporazum o ESP);

(b) Sodišče Beneluksa, ustanovljeno s Pogodbe z dne 31. marca 1965 o ustanovitvi in statutu Sodišča Beneluksa (v nadaljnjem besedilu: Sporazum Beneluksa).

Člen 71b

Pristojnost skupnega sodišča se določi sledeče:

1. Skupno sodišče je pristojno, kadar so na podlagi te uredbe sodišča države članice, ki je pogodbenica sporazuma o ustanovitvi skupnega sodišča, pristojna za zadeve, ki jih navedeni sporazum ureja.

2. Če toženec nima stalnega prebivališča v državi članici in ta uredba drugače ne določa pristojnosti zanj, se uporabljajo določbe poglavja II, kot da bi toženec imel stalno prebivališče v državi članici. Člen 35 se uporablja tudi, če so za odločanje o glavni stvari pristojna sodišča držav, ki niso države članice.

3. Kadar toženec nima stalnega prebivališča v državi članici in na podlagi te uredbe ni pristojno nobeno sodišče države članice, je toženec lahko tožen pred skupnim sodiščem, če:

a) se premoženje v lasti toženca nahaja v državi članici, ki je pogodbenica sporazuma o ustanovitvi skupnega sodišča;

b) vrednost premoženja ni neznatna v primerjavi z vrednostjo zahtevka;

c) je spor v zadostni meri povezan s katero koli državo članico, ki je pogodbenica sporazuma o ustanovitvi skupnega sodišča.

Člen 71c

1. Členi 29 do 32 se uporabljajo, če se postopek začne pred skupnim sodiščem in sodiščem države članice, ki ni pogodbenica sporazuma o ustanovitvi skupnega sodišča.

2. Členi 29 do 32 se uporabljajo, če se v prehodnem obdobju iz člena 83(1) Sporazuma o ESP postopek začne pred Enotnim sodiščem za patente in pred sodiščem države članice pogodbenice Sporazuma o ESP.

Člen 71d

V zvezi s priznavanjem in izvrševanjem se ta uredba uporablja za priznavanje in izvrševanje

a) sodnih odločb Enotnega sodišča za patente in Sodišča Beneluksa, ki jih je treba priznati in izvršiti v državah članicah, ki niso pogodbenice Sporazuma o ESP ali Sporazuma Beneluksa; in

b) sodnih odločb sodišč držav članic, ki niso pogodbenice Sporazuma o ESP ali Sporazuma Beneluksa, ki jih je treba priznati in izvršiti v državah članicah, ki so pogodbenice Sporazuma o ESP ali Sporazuma Beneluksa.”

Člen 2

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 10. januarja 2015.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Bruslju,

Za Evropski parlament	*Za Svet*
Predsednik	*Predsednik*